

DREKKUN

Petra Louise Muris

11+

“DREKKUN”

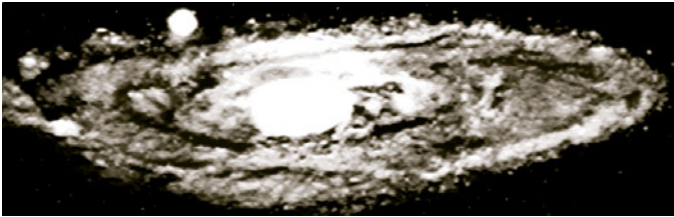
het einde van een wereld veraf

Science fiction.

Voor lezers van elf jaar en ouder.

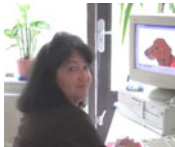
Geschreven en geïllustreerd door PetraLouise Muris

Alle werken van deze auteur zijn auteursrechtelijk beschermd.

3	1	Het einde van Drekun een wereld veraf.
5	2	Het vertrek.
9	3	Een ander sterrenstelsel.
12	4	De Aardmissie wordt een fiasco.
16	5	De korte Marsmissie.
18	6	De ruwe olie in de nabijheid van Esjnunna.
21	7	De hoogspanningsmasten en jaknikkers.
25	8	Ea veroorzaakt een catastrofe.

Veel leesplezier!

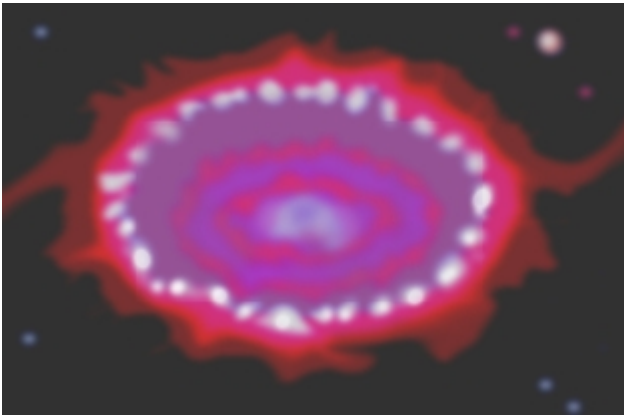
HOOFDSTUK 1 HET EINDE VAN DREKKUN EEN WERELD VERAF.

In het Andromedasterrenstelsel ontstaat een supernova. Een ster explodeert, het is de zon die altijd voor leven heeft gezorgd op de aardachtige planeet Drekun. De planeet deed er 17 aardse maanden over om rond haar zon te roteren.

De schokgolf die ontstaat vernietigt diverse planeten inclusief hun manen rondom de stervende helium-waterstofster.

Daardoor schieten immense brokken gesmolten steen en ander overblijfsel mijlenver de ruimte in.

De enorme hitte die ontstaat doorklieft de ruimte eromheen en ziet eruit als een machtige rood en heetwitte cirkelvormige vloedgolf.

**De zon die eens voor al het leven zorgde op de planeet Drekun komt heftig aan haar eind en vernietigt daarbij al haar omliggende planeten.
Supernova.**

Een klein aantal hoogontwikkelde uitverkorenen van de enige bewoonde planeet van dat zonnestelsel zijn dan ver verwijderd. Zij ontsnapten amper nog voor hun uitdijende zon hun planeet verwoestte door hitte en door straling.

Hun ruimteschepen waren vele jaren eerder vertrokken van hun verschroeide en afstervende planeet Drekun.

Daar hun planeet in een rap tempo opdroogde, raakten water en voedsel schaars en geldmarkten stortten in met revoluties als gevolg. Doordat er een hoge werkloosheid heerste, raakte landen in grote problemen.

Het volk plunderde om te overleven, vaak ook uit hebzucht.

Er ontstonden hongersnoden en spontane oorlogsuitbraken.

Door het vele geweld vielen vele doden.

Toch werd de naderende catastrofe zolang mogelijk geheim gehouden voor het merendeel van de wereldbevolking.

Na de laatste vernietigende oorlog besloot men te kiezen voor het behoud van het ras.

Men bouwde in het diepste geheim immens grote ruimtestations en daar hun ruimteschepen, speciaal voor hen die over een hoge intelligentie beschikten. Alleen diegene die gezond waren en die kundig geacht werden om zo'n project te doorstaan werden geselecteerd zich te melden.

Door de internationale samenwerking werden presidenten en andere wereldleiders, vooraanstaande, rijk of machtige personen van diverse pluimage ervan buitengesloten.

Macht en rijkdom telt niet in het heelal, wel de benodigde onderlinge samenwerking en kundigheid.

Toch probeerden veel van hen die ervan afwisten in de selectieprocedure te komen.

Daar men al gauw door de mand viel, werden zij bestraft met de onmiddellijke dood als gevolg. Zij die het geheim prijsgaven vonden die ook snel met al diegene die op de hoogte waren.

In de allesomvattende strenge selectiefase werden zij die hoogopgeleid waren, gekeurd voor de aanstaande missie. Geheimhouding was verplicht.

Iedereen werd streng gecontroleerd al wist niemand van hen precies wat die missie inhield.

Zij werden voorgelogen, ieder op zijn eigen niveau.

HOOFDSTUK 2 HET VERTREK.

De voltooiing van de ruimtevloot zou nog talloze zware Drekkunjaren duren daar zij vele tegenslagen hadden te verduren. Toch werd alles op alles gezet om de ruimtevloot te voltooien voordat de zon haar vernietigende impact zou krijgen.

Na de vele keuringen en herkeuringen op basis van wetenschappelijke kwaliteit druppelden de tweede selectie uitverkorenen de ruimtestations binnen. Zij moesten er zorg voor dragen dat de ruimteschepen technisch ingericht werden. Het exterieur hadden de eerste uitverkorenen voltooid.

Nu de schepen gereed zijn, wordt de derde selectie die geschikt zijn bevonden doordat zij alle selectieprocedures hadden doorstaan, thuis opgewacht en meegevoerd.

Deze hoogontwikkelde personen ontvoert men naar de ruimtestations, zij worden meteen ingescheept en daar krijgt men meteen informatie. Men moet zich neerleggen dat huis en haard diep beneden hen ligt en ontsnappen geen zin heeft.

Alles blijft achter, zowel ouders, man, vrouw of kinderen of andere die men liefhad.

Uiteindelijk zijn er 144000 uitverkorenen in de ruimteschepen.

Er heerst een strenge discipline.

Als iedereen ingescheept is, wordt het grote geheim prijsgegeven aan de gehele wereldbevolking.

Nu het vertrek ophanden is ziet de wereldbevolking live toe hoe zij worden verlaten.

Alle namen en andere gegevens van de 144000 hoogontwikkelde personen worden vrijgegeven aan hun directe familie.

Op Drekkun ziet men hun vertrek als verraad.

Nu men weet dat hun wereld aan haar einde komt vragen zij zich af waarom zij niet in aanmerking mochten komen.

Ze zijn boos en verslagen dat zij alleen gelaten zijn en nergens van wisten, en dat met rasse schreden het einde nadert. Tot overmaat van ramp verbieden alle overheden het nageslacht, er zal geen kind geboren mogen worden. Alle plannen en wensen zijn vervlogen en lossen op in het niets. Alleen overleven telt tot de tijd daar is dat iedereen op een natuurlijke wijze sterft.

Inmiddels zijn alle betrokkenen ingescheept. De grote ruimteschepen verlaten hun ruimtedok. Nu de ruimtestations leeg en verlaten zijn, hebben die geen functie meer. Uiteindelijk worden zij opgeslokt door de zon.

In de ruimteschepen krijgt de bemanning hun eerste instructies. Anderen worden rondgeleid en ingedeeld. Ieder krijgt een functie. Men zal in ploegen werken daar men voldoende rust moet nemen.

De ruimteschepen gaan op een missie van alle gemakken voorzien. Eerder sloot men de modernste technologische apparatuur aan om zo een leefsysteem te creëren zoals zij op hen planeet gewend waren. Alles automatisch en met behulp van robots. Denk aan een leefsysteem voor plant en dier onmisbaar voor de voedselketen.

De kasachtige groenmodules zijn al jaren eerder van groen voorzien waarvan groenten en fruit het belangrijkste zijn. In deze groenmodule beschikt men over insecten voor het bestuiven van het gewas. Er is een beregeningssysteem.

Het vele groen dat zuurstof in hun cyclus afgeeft wordt computergestuurd via de leidingen in leefruimten afgegeven. Stikstof wordt uit de lucht gefilterd teruggetransporteerd.

Alle schadelijk stoffen worden uitgestoten.

In de schepen wordt alles gerecycled om garant te staan voor de lange reis door het heelal.

Om de zwaartekracht te bewerkstelligen hebben de ruimteschepen een interne dubbelwandige gepantserde roterende cilindervormige tussenwand.

Daarin wordt vloeibaar helium gemengd met andere elementen met grote kracht rondgepompt.

Om de verdamping van helium te voorkomen is de buitenwand van de cilinder bewerkt met een staalsoort dat extreme temperatuurschommelingen kan doorstaan en een grote dichtheid kent. Het is bovendien stralingsvrij.

Het helium wordt bovendien voor koeling gebruikt voor de talloze bedradingen van haar boordcomputers.

De buitenkant van de ruimteschepen hebben een reflecterende kunststof hiteschild.

De schepen worden op kernfusie aangedreven.

Tijd verstrijkt. Terwijl de planeet afsterft en al het leven zijn laatste adem uitblaast zoekt de ruimtevloot langs de spiralen van hun eigen Andromedastelsel naar een geschikt zonnestelsel.

De ruimtevloot is veraf wanneer hun thuisplaneet heftig aan haar einde komt. Er was immers met zekerheid vastgesteld dat zij zou worden verzwolgen door haar almaar uitdijende kolkende zon.

Een geruime tijd later vind de tragedie plaats.

De zon heeft haar kritieke punt bereikt.

Er vindt een enorme explosie plaats doordat zij ineenklaapt.

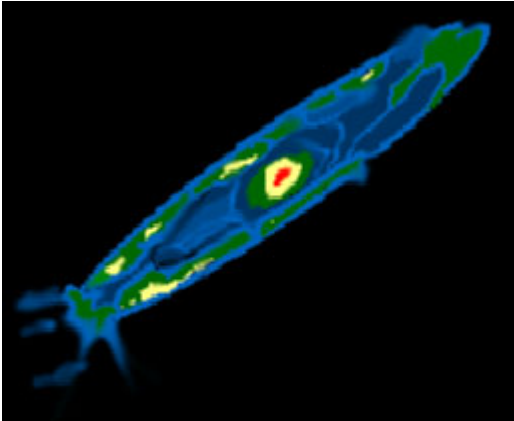
Zij vernietigt alles in haar nabijheid.

De planeten inclusief hun satellieten die eens op een veilige afstand van hun zon roteerden, spatten uiteen door de schokgolf die daaruit voort komt.

Al het leven op de ooit zo levensvatbare planeet Drekun kwam dan al een geruime tijd eerder aan haar einde nog voor de planeet geabsorbeerd werd door haar uitdijende zon.

Niets blijft over dan hitte en straling en exploderende gassen die eeuwenlang het punt bepalen waar ooit een zonnestelsel was.

De ruimtevloot die dan al lichtjaren van het gevaar is verwijderd merkt daar niets van. Generaties volgen elkaar op. De eerste ruimtereizigers zijn al vele jaren eerder overleden nadat zij hun kennis volkomen gedesillusioneerden hadden overgedragen op de jongeren.

Andromedastelsel infrarood

Al hun hoop op een nieuwe toekomst vervloog naarmate zij ouder werden en stierven. Jarenlang hadden zij planeten verkend maar geen bleek bewoonbaar. Zij realiseerden zich dat zij wellicht nooit meer hun ruimteschip zouden verlaten.

Dan was er nog een groep die zich als dictators voordeden. Daar die teveel macht naar zich toetrokken, ontwikkelde zij zich als ware tirannen. Zij noemden zich de Admiraliteit. Zij verplichtten elk schip achter hen te scharen en hen te volgen door het Andromedastelsel. Zo ontstonden er ruzies om de kleinste details. Drekkuns die hun orders niet wilde opvolgen werden onmiddellijk gedood.

Daar de tirannen een gebrek aan kennis hadden moest er op hele verkeerde planeten worden afgedaald. Dat veroorzaakte niet alleen vertragingen maar ook vele doden doordat men zonder beschermende benodigdheden daarop af moest dalen. Zij gingen uit van een stelsel zonder ooit naar water in de planeet atmosfeer te zoeken. Keer op keer bleek de net ontdekte planeet vol giftige gassen. Op deze schepen nam men het niet meer zo nauw met de kennisoverdracht.

HOOFDSTUK 3 EEN ANDER STERRENSTELSEL

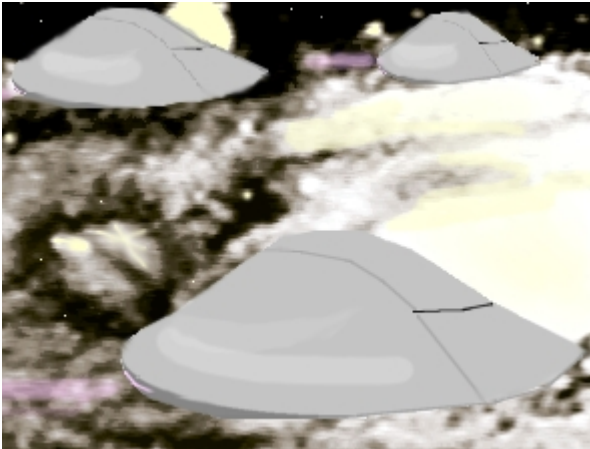
Men had liever volop aandacht voor ontspanning, daarom raakten veel Drekkuns gedemotiveerd.

Intussen zijn de ruimteschepen zwaar verouderd.

Sommige zijn zelfs al afgedankt nadat de leefsysteemen het begaven door inslagen van ruimtepuin.

Een enkele werd vervormd door onwaarneembare zwaartekracht en daarin verslonden. Men wist niets van zwarte gaten.

Niemand had kennis om de ruimteschepen veilig door het heelal te loodsen. Nimmer zagen zij de noodzaak in die kennis te vergaren daar de boordcomputers waarschuwden wanneer er een probleem voordeed. Dat kwam vaak te laat.

Het bleek desastreus voor het ruimteschip en haar inzittenden.

Er was geen kennis om de schepen te repareren na opgelopen schade en het redden van hun medemens konden zij evenmin.

Ondanks de tirannie drijven de ruimteschepen vlak bijeen om elkaar niet uit het oog te verliezen.

Niettemin vindt er een scheuring plaats binnen de ruimtevloot. Veel schepen kiezen hun eigen route door hun stelsel en weer anderen zoeken erbuiten.

Slechts drie van haar ruimteschepen drijven door het “deep field,” de diepe ruimte tussen de vele sterrenstelsels, quasars, zwarte gaten, meteoren, asteroïden en andere fenomenen in de onmetelijke diepe ruimte.

Deze overgeblevenen dolen door de diepe ruimte opzoek naar een levensvatbare planeet buiten hun sterrenstelsel.

Zij denken geleerd te hebben van de fouten uit het verleden hoewel zij geen kennis meer hebben dan alleen de basiskennis.

Daar zij in het computersysteem zoeken, weten zij sinds kort waarnaar zij moeten zoeken.

De inzittenden van het ruimteschip Aurora en de Horizonexplorer en de Ultra Nano Pathfinder laten zich voortdrijven in de ultra deep space. De drie ruimteschepen drijven door de immense ruimte opzoek naar water in de atmosfeer van een planeet. Hun voortstuwingsraketten gebruiken zij alleen om niet te worden opgeslokt door de zwaartekracht van de vele zwarte gaten, sterren en reuzenplaneten en andere fenomenen.

Langzaamaan naderen zij een ander sterrenstelsel. Het is het zusterstelsel van Andromeda. De ruimteschepen zijn in haar nabijheid maar toch te veraf om het goed te onderzoeken.

Het roterende sterrenstelsel heeft de vorm van een platte omelet met tentakels die door de zwaartekracht meegesleurd worden rond de eidooier, het centrum van het sterrenstelsel.

Toch weten zij door de minieme overlevering van kennis dat er in de nabijheid van het centrum in het sterrenstelsel geen leven mogelijk is. Zij zijn van mening dat daar alles met hoge snelheden om de kern draait. Daar rond de kern de zwaartekracht toeneemt, is ontsnapping onmogelijk.

Daarom lijkt het hen veiliger alleen de spiraalvormige uiteinden te doorzoeken. Wellicht is daar wel een rustig draaiende planeet met de juiste zwaartekracht om een heliumster te vinden.

Weer verstrijken jaren.

Nu de ouderen de gezagvoering hebben overgeleverd aan de jongeren is het aan hen het dan nog naamloze Melkwegstelsel te doorzoeken.

De drie ruimteschepen naderen het stelsel.

Dit stelsel oogt anders maar in feite is zij weinig verschillend dan Andromeda waar veel zonnestelsels zijn maar zonder noemenswaardige levensvatbare planeten.

Na een hopeloze zoektocht tussen de spiraalvormige uiteinden, geven de boordcomputers aan dat in de nabijheid een planeet is waarvan water in de atmosfeer gedetecteerd.

Weer is iedereen in rep en roer omdat dit mogelijk een teken is dat iedereen van boord mag.

Daar zij in het verleden wel meer van zulke planeten hadden ontdekt maar waarop geen leven mogelijk was gloort er nu weer een sprankje hoop.

Nu de gezagvoerder kolonel Adapa de luiken van zijn grote ruimteschip opent, ziet men een prachtige groenblauwe wereld die veel overeenkomsten vertoont met Drekkun.

Het oogt als een juweel.

Toch is deze planeet met haar prachtige dampkring kleiner.

Het heeft slechts één continent.

Deze planeet roteert sneller rond haar zon dan Drekkun die daar 17 aardse maanden overdeed.

Zij draait zo mooi om haar as dat de zon de hele planeet kan beschijnen. Er zijn seizoenen.

Er zijn dagen en nachten en zij heeft slechts één maan waardoor de aantrekkingskracht tussenbeiden tot een rustiger tijdstroom leidt.

De zwaartekracht van de jonge planeet dwingt de grote ruimteschepen op een afstand te blijven.

Om de planeet te bereiken zullen zij gebruik maken van hun ruimtependels.

HOOFDSTUK 4 DE AARDMISSIE WORDT EEN FIASCO.

Hun kleine schotelvormige ruimteveren kunnen verticaal landen en opstijgen en boven het planeetoppervlak zweven.

Daarom berekenen de boordcomputers razendsnel de mogelijkheid of de prachtige planeet levensvatbaar is in verhouding tot de straling van haar heliumster.

Zij berekend meteen de rotatiebaan om haar ster.

Eerst is de tijd gekomen voor de lancering van de ruimtesondes die de atmosfeer van de planeet gaan besnuffelen.

Op de maan plaatsen zij een radiobaken.

Deze zender zal door het diepst van het heelal een radiogolf verspreiden in de hoop dat de achtergeblevenen hen ooit zullen vinden.

Na de vele berekeningen en een onderzoek van het gehele zonnestelsel komt men tot de conclusie dat op de zwaartekracht na,

deze planeet waarschijnlijk geschikt is.

Toch neemt men aan dat dit een mogelijk obstakel kan zijn.

In de Horizonexplorer maakt kolonel Adapa grootscheepse plannen om de planeet te verkennen, het te onderzoeken om het zomogelijk te koloniseren.

Hij stelt een team samen die met hem het hele proces gaan voorbereiden. Tegelijkertijd word studie heringevoerd en verplicht. Oude computergegevens worden herintroduceert en open gesteld voor iedereen.

Doordat kolonel Adapa denkt dat dit de perfecte wereld is nemen de verkenners plaats in de ruimteveren.

De veren vertrekken in de richting van de planeet en dalen af in haar atmosfeer. Hun reis verloopt allesbehalve comfortabel. Doordat de planeet een sterke aantrekkingskracht heeft ontstaat er een wrijving met de lucht.

Het ruimteveer krijgt zo'n snelheid dat zij roodheet opgloeit.

Uiteindelijk ondergaat zij een ruwe landing waardoor de meeste boordcomputers sneuvelen en het veer beschadigd raakt.

Zij zetten voet op Laurentia, het enige continent. Daar krijgt de planeet zijn huidige naam "Aarde" omdat kolonel Adapa het eerst zijn voeten op de aarde zet.

Beneden blijkt de nieuwe wereld toch niet zo mooi als men zich had voorgesteld.

Daar de zwaartekracht op hen drukt als een rotsblok, ondervinden zij daar veel hinder van.

Het belemmert hun bewegingen en drukt op hun hoofden.

Toch willen zij hun beschermende kleding uit kunnen doen maar zien op dat moment geen mogelijkheid.

De schil van de jonge wereld is op sommige plaatsen erg dun waardoor de grond schoksgewijze onder de druk van de kern beweegt. Vulkanen staan voortdurend onder druk en komen spontaan tot uitbarsten. Zij stoten giftige stoffen uit. De grond is roerig door de vele aardbevingen en spleijt plotseling open zodat het hete lavastromen zichtbaar worden.

Toch is de planeet op vele plaatsen sterk begroeit met een variatie aan bomen en planten.

De rotsige plekken die in het verleden door de vulkanen zijn gevormd licht er redelijk rustig bij.

De kolonel die van de omgeving geniet, kan net op tijd wegspringen als er een enorm beest op hem afrent.

Hij schuilt in een rotsspleet.

Later blijkt dat een tyrannosaurus te zijn geweest.
Alle beesten hebben veel overeenkomsten met reptielen.
Sommige leven van het groen anderen eten vlees.
Daar de reusachtige vleesetende dieren agressief reageren, vind Adapa dat de eerste kolonisten hier niet zonder wapens kunnen.
In de kleine grotten lijkt het hem veilig.
Hij wil eerst nog een onderzoek laten doen of het mogelijk is deze planeet te bewonen. Hij geeft toestemming dat meer ruimtewardens op de wereld mogen afdalen voor dat onderzoek.

Het blijkt niet eenvoudig om met de agressieve dieren samen te leven. Menigeen wordt verslonden doordat zij door de druk op de planeet trager bewegen.
Dat er geen diepgaand onderzoek gedaan kon worden, blijkt later als er geen contact meer is tussen het moederschip en de Drekkuns op de planeet.
De plaatsvervangende gezagvoerder van de Horizonexplorer wacht tevergeefs op een bericht.

Nu een nieuw team op de wereld afdaalt blijkt niemand meer in leven.
Kolonel Adapa en de zijnen worden als vermist beschouwd.
Hoewel er geen overblijfselen van de Drekkuns zijn gevonden, wordt veel apparatuur wijd verspreid verbrijzeld teruggevonden.
Men neemt aan dat iedereen dood is.

Er heerst teleurstelling in de ruimteschepen.
De wilde beesten verhinderen een rustige leefomgeving.
Men wil toch een poging wagen de planeet te bevolken.
Na wikken en wegen besluit men een wapen in te zetten om de beesten uit te roeien. Er wordt besloten wat de beste optie is.

Omdat er geen levens meer op het spel gezet mogen worden, zet men hun zwaarste wapens in.
Er wordt aangenomen dat die beesten dan gedood worden.
Toch onderschatten zij de consequenties.

Met dezelfde wapens die enorme brokken ruimtepuin kunnen voortduwen of vernietigen bestralen en beschieten zij de planeet in haar breuklijnen, tussen de aardschollen.

Ondanks dat daardoor veel energie verloren gaat, treffen zij haar op sommige plaatsen dieper dan 11020 meter.

Vanuit de ruimteschepen ziet men toe hoe desastreus dat is.

De schokgolven die zich over de gehele planeet uitspreiden is van bovenaf duidelijk zichtbaar.

De atmosfeer rond de planeet ondervindt een heftige verandering. Door de hoge radioactieve straling die hun wapens hebben veroorzaakt en door de schadelijke zonnestraling dat nu onbelemmerd de planeet kan bereiken, besluit men de missie af te breken.

Daar de planeet Aarde en haar dampkring een lange tijd nodig hebben om te herstellen wijkt men uit naar de vierde planeet die van de zon verwijderd is. Wij kennen die als Mars.

Deze planeet met haar ijle dampkring en zwakke zwaartekracht wordt uitgekozen als de voorlopige thuisbasis voor een honderdtal Drekkuns.

Voor hen voelt de zwaartekracht van Mars aangenamer dan op de Aarde en er is voldoende water.

De Drekkuns willen van hieruit de Aarde bestuderen.

Er begint een aanvoer van de benodigdheden om hun basis op te richten. Zware kunststof koepels die veel weg hebben van ons glas worden als onderkomen gebruikt.

Op de zanderige maar ook grazige vlakten worden zonnecollectoren en windturbines geplaatst voor de benodigde energie. Dat wordt als een stap terug gezien daar men nog niet over krachtcentrales beschikt.

Dan is de tijd van afscheid gekomen.

De overige Drekkuns keren naar hun moederschepen terug.

Hun zoektocht naar een nieuwe wereld begint opnieuw.

HOOFDSTUK 5 DE KORTE MARSMISSIE.

Nu een aantal Drekkuns op de vierde planeet zijn, word er hard gewerkt aan de bouw van kassen voor het kweken van groente en fruit.

Ook worden er units geplaatst voor techniek, voor warmte en koelsystemen dat nodig is daar de temperatuur erg schommelt. Er heerst een bar klimaat op de planeet.

Nu zij denken dat hun berekeningen kloppen gaan zij er van uit dat deze planeet er 687 dagen over doet om rond haar zon te roteren. Een dag duurt minder dan 25 uur.

Omdat haar dampkring veel schadelijke straling doorlaat moeten zij buiten beschermende kleding dragen.

Als er een paar weken zonder problemen voorbij zijn gegaan, steekt er een heftige orkaan op.

Het is niet zo maar een orkaan.

Deze storm is veroorzaakt door de extreme rotatie van de planeet rond haar as. Haar twee manen Phobos en Deimos zijn daar verantwoordelijk voor.

In allerijl worden schuilkelders gegraven om zo'n storm te doorstaan.

De eerste tijd vinden zij daar een veilig onderkomen, maar het klimaat op de planeet is net zo extreem als haar rotatie om haar as.

De Drekkuns komen om het leven doordat zij werden verrast door een plotselinge vloedgolf van water.

Zij verdrinken.

Door de kracht van het water worden hun verblijven uit elkaar gerukt en kilometers ver meegesleurd.

Uiteindelijk verdwijnt alles in een kolkende modderbrij.

Alles wordt weggevaagd.

Nu de nacht haar intrede doet, heerst er een enorme serene stilte op de vierde planeet.

Het water bevriest naarmate de nacht vordert.

Als op Mars de volgende dag aanbreekt is er niets meer te zien van de kolonisatie.

In de verte is de Aarde.

Zij en haar dampkring zullen nog duizendtallen jaren nodig hebben om te herstellen.

Toch is niet alles zoals het lijkt.

Er blijkt na alle ellende een volk te zijn die de enorme ramp op

Aarde hebben overleefd.

Zij vonden bijtijds hun leefomgeving onder de rotsachtige grond.

Adapa heeft daar een leefomgeving weten te creëren.

Hun nakomelingen zijn minder gelukkig.

Door de druk en de straling op de planeet zijn zij ongelukkig geboren.

Zij zijn ziekelijk, hun botten vergroeien en zij hebben afgeplatte hoofden.

Hun intelligentie is beperkt en zij takelen vroeg af.

Hun nakomelingen zijn niet in staat het leefsysteem draaiende te houden, dat lukt slechts een enkeling.

Als die sterft, sterft alle kennis met hem uit.

De volgende periode ontstaat de oermens die alles weer moet ontdekken maar zich wel weet te handhaven.

HOOFDSTUK 6

DE RUWE OLIE IN DE NABIJHEID VAN ESJNUNNA.

Het is een heldere nacht. Boven de Aarde zijn niet alleen sterren te zien. Een honderdtal Drekkuns bevinden zich rond de planeet. Het radiobaken op de maan heeft het dan al eeuwen geleden begeven nadat het werd verwoest door meteorieteninslag. De Drekkuns zien voor het eerst de Aarde sinds hun verre voorouders een andere levensvatbare planeet vonden.

In het verre verleden hebben die op de planeet een enorme ramp veroorzaakt waardoor haar dampkring werd aangetast. Nu blijkt de planeet zich al vele eeuwen eerder zichzelf te hebben hersteld. Nu zij haar observeren ontdekken zij dat de Aarde niet één continent heeft, zoals zij geleerd hadden, maar gespleten is.

Door hun peilingen boven de planeet weten zij dat deze wereld rijk aan grondstoffen is. Hun bedoeling is, deze grondstof te winnen en naar hun planeet te transporteren. Benieuwd of er ook nieuw leven is ontstaan dalen zij met tientallen tegelijk in kleine ruimtependels door de aardatmosfeer.

Elk pendel op een andere locatie.

Zij ontdekken bouwwerken, merendeel ommuurde blokken met gaten. Er moet intelligent leven zijn ontstaan.

De Drekkuns reageren opgetogen, zij willen die mensheid ontmoeten. Nu een van de ruimtependels in een gebied landt dat tegenwoordig bekend is onder de naam Irak, bevinden zij zich nabij de Tigris rivier, ongeveer waar tegenwoordig Bagdad ligt.

De Drekkuns komen niet voor de mensheid, zij komen voor de grondstof die in deze nabijheid uitgepeild is.

Hun aandacht gaat vooral uit naar een dorp ten Noord Westen. Tegenwoordig heet die plaats Tell Asmar maar heet op dat ogenblik Esjnunna. De grondstof blijkt in haar directe omgeving te zijn. Deze grondstof is na raffinage belangrijk voor vele doeleinden.

Het volk dat daar op dat moment leeft zijn Babyloniërs.
Esnunna ligt in Babylonië. De bevolking aldaar wordt Esjunnaki genoemd daar het verwanten zijn van Sumeriërs, een dynastie van 3200 voor onze jaartelling.

Nu de Esjunnaki de ruimteveren en hun bemanning in hun ruimtepakken aantreffen zijn zij in de volle overtuiging goden te zien. Zij daalden immers uit de hemel neer?

Er is een taalbarrière.

De Esjunnaki wijzen naar de helderste ster en noemen de bezoekers Annunaki. (uitlanders)

De Drekkuns wijzen niets begrijpend naar boven. "Niribu!"

Het is de naam van hun nieuwe planeet.

Daar het de moeite waard is de Esjunnaki te onderzoeken daar de Drekkuns er rekening mee houden dat het afstammelingen kunnen zijn doen zij een bloedonderzoek.

Zij nemen een bloedmonster van de dorpsoudste.

Dat leidt ertoe dat de Esjunnaki in de volle overtuiging zijn dat er bloed geofferd moet worden om de goden tevreden te houden.

Dat loopt danig uit de hand.

Onwillekeurige jongelingen worden aangewezen om als offer te dienen. Men voegt daad bij woord.

De Drekkuns schrikken van deze reactie, zij vertrekken naar hun moederschip.

Daar de anderen ook met zulke verhalen terugkomen gaan zij in overleg. Zij weten nu dat de wereldbevolking erg primitief is maar dat de onontbeerlijke grondstof in het Esjunnakigebied na oppompen gemakkelijk te verkrijgen is.

Andere Drekkuns vonden goud en zilver in het gebied der Maya.

Weer anderen uranium in het Noorden.

De Aarde blijkt de moeite meer dan waard.

Na een kort overleg komt men tot de conclusie dat zij al dan niet in samenwerking met de mensheid bakens en landingsbanen moeten aanleggen voor hun immense ruimtevrachtschepen.

De landingsbanen zijn een benodigdheid voor het transport van de begerenswaardige opgepompte of opgedolven grondstoffen.

Er zullen mijnen gegraven moeten worden en olieboortorens moeten verrijzen.

Energiecentrales zijn nodig om dat alles te vergemakkelijken.

Daarom moeten vele Drekkuns op de Aarde blijven om alles in goede banen te leiden.

Daar de zwaartekracht op de Aarde nog net zo is als voorheen zullen de Drekkuns zo nu en dan hun beschermende ruimtepakken moeten dragen om die te weerstaan.

Eerst willen zij de mensheid organiseren om voor hen te werken op plaatsen waar de grondstoffen zijn ontdekt.

Zij zijn zich niet bewust dat er vaak oorlogen plaatsvinden in vele regio's. Oorlogen om macht, land en rijkdom en dat niet iedereen betrouwbaar is.

Er is een slavenvolk op de been. Zij zijn voor een prikje gekocht van hun meester de machtige koning en strijder Hammurabi van Babylonië die diverse slagen won.

Zijn laatste strijd was tegen de zonen van Rim-Sin van Larsa.

Het verslagen volk nam hij als slaaf mee.

Hammurabi denkt ook dat de nieuwelingen goden zijn, hoewel hij erg twijfelt.

Hoe konden zij hem dan zo snel land toewijzen?

Toch is hij achterdochtig.

Hij kan er niet tegen dat de vreemdelingen hem met hun grote driehoekige ogen bekijken. (Ruimtepakken)

Dat zij alles in zijn Koninkrijk willen bepalen en dat zij oog hebben voor zijn mooie dochter Istjar.

Daarom besluit hij dat een vriend, een betrouwbare Esjunnaki, die vreemde goden moet bespioneren.

Wellicht vallen zij dan door de mand.

HOOFDSTUK 7 DE HOOGSPANNINGSMASTEN EN JAKNIKKERS.

In het moederschap ontdekken ze dat de genen die in het bloed van de Esjunnaki zijn gevonden veel overeenkomsten hebben met het Drekkunvolk.

Nu pas blijkt dat niet iedere kolonist om het leven kwam door de grote beesten en de daarop volgende ramp.

Er zijn dus afstammelingen op deze planeet.

Ware taaie Drekkuns.

Na de euforie dat de mensheid op de Aarde afstammelingen zijn, besluiten zij dat zij nog andere onderzoeken moeten doen.

Het is vreemd dat deze afstammelingen de zwaartekracht kunnen verdragen maar zichzelf niet.

Van de evolutieleer hebben de Drekkuns niets meegekregen hun ras is onveranderd gebleken, zelfs op hun nieuwe planeet Niribu.

Later verdoven en ontvoeren zij willekeurige personen die zich in de buurt van de hoogspanningsmasten bevinden.

Nu de Drekkuns in Babylonië zijn onderwijzen zij de bevolking in grondbewerking, irrigatiesystemen en riolering.

Eenvoudige medische kennis.

In handel, geldverkeer en rechtsystemen.

Het zal de bevolking daadkrachtig en rijk maken en krijgt het land welvaart en een hoge cultuur.

Niet lang daarna weten de Babyloniërs een bloeiende handel tot stand te brengen met omliggende Rijken.

Intussen heeft de hooggeplaatste spionerende Esjunnaki zijn plaats gevonden in de nabijheid van de goden.

Zijn talenten gebruikt hij liever om potten te kijken.

Zijn bespieding krijgt pas gevolgen als iemand in een hoogspanningsmast klimt.

De man die dacht tot de hemel te kunnen klimmen raakt geëlectrocuteerd. Er volgen vele na hem.

Veel gelovigen denken dat het goddelijk is de masten te beklimmen. De goden doen het immers zelf ook?

Zij gaan toch niet dood?

Het wordt zelfs een verheerlijking.

Men hitst elkaar op om ook naar de hemel te klauteren want alleen een ware gelovige zal het er levend van af brengen.

Niemand brengt het er levend van af.

Vonken spatten rond waarna hun verschroeide lichamen ter aarde storten.

Er gebeurt meer.

De jaknikkers die de olie oppompen vervuilen de Tigris en de Eufraat die iedereen van drinkwater en voedsel voorziet en het gewas doet groeien. De vis in de rivieren happen naar lucht of happen hun laatste ademtocht.

Merendeel drijft roerloos tussen het drabbig zwarte water.

De gewassen sterven af, mensen worden ziek of erger.

De grote hoogspanningsmasten en de jaknikkers worden als demonen gezien omdat het water niet meer te drinken is.

Omdat het van kwaad tot erger wordt dat zelfs de graanvoorraad zal moet worden aangebroken en water kilometers ver gehaald moet worden, krijgt Hammurabi wroeging.

Dat moet welhaast de schuld zijn van de hooggeplaatste Esjnunnaki.

De goden wreken de bespieding.

Daarom laat Hammurabi hem doden uit angst dat de goden zijn verraad ontdekken.

Puur uit onmacht laat hij de Abbatempel in Esjunna bouwen.

Een tempel voor de goden.

De Abbatempel in Esjunna is voortaan hun huis.

Hij gebiedt iedereen daar offers te brengen en beveelt de priesters en de priesteressen hun kapsel en hun baard te laten groeien naar het voorbeeld van de goden.

Geen water en weinig oogst maken hem kwetsbaar.

Er dreigt nog iets. Het eerst nog vriendschappelijke Egyptische Imperium verklaart Hammurabi de oorlog als die niet vrijwillig zijn land afstaat.

Hammurabi is angstig en gestresst, hij ziet de dood voor ogen. Hij kan niet op tegen de Egyptische overmacht. Zijn mankracht is sterk geslonken na de strijd met de zonen van Rim-Sin. Er zit niets anders op dan de goden om hulp te vragen.

Hij gaat hoogstpersoonlijk op bezoek.

Eenmaal in de Abbatempel stuit hij op drie goden die druk in gesprek zijn.

Te weten Anu, Ellil en Ea. Hij verstaat geen enkel woord.

Toch vangt hij zo af en toe het woord Niribu op maar dat is ook alles.

Hij denkt dat het gesprek over de helderste ster aan het firmament gaat. Hij weet niet dat het gesprek over de vervuiling gaat en over de vele doden bij de hoogspanningsmasten.

Hij weet ook niet dat hun gesprek over het olietransport gaat.

Plots merken de Drekkuns Hammurabi op, het is meteen stil in de tempel. Hun stemmen galmen niet meer in het grote vertrek.

Een van de goden loopt weg en komt even later met een automatische vertolker terug.

Het ding voldoet nauwelijks, echter het woord oorlog vertaalt het wel. De Drekkuns kennen dat woord maar al te goed.

Al gebarend verteld Hammurabi over de gevreesde Egyptenaren in zijn gebied. Dat die zowel Zuidelijk als Westelijk veel terrein winnen. Het moet voor de goden een eitje zijn hen te verslaan.

Om van zijn gezeur af te zijn stemmen zij er mee in om zich in zijn oorlog te mengen. Hun handen blijven schoon want alles kan van boven geregeld worden. De goden hebben er immers baat bij dat niets hun olietransport in de weg staat?

Hammurabi wordt heen gestuurd door Anu die de baas blijkt te zijn van die andere twee. Hij krijgt de mededeling zich vooral niet druk te maken en dat Ea alles voor hem zal regelen.

Ea gebiedt Hammurabi zijn familie, zijn vee en eigendommen te halen. Hij zal voor twee maanden voedsel. En water voor enkele dagen moeten inslaan. Ea geeft hem een waterfilter die zout water drinkbaar maakt en legt hem uit hoe die werkt. Er wordt met grote nadruk op aangedrongen om een boot op een aangewezen berg te plaatsen. Dat hij en zijn familie, vee en andere benodigdheden moet afwachten totdat het water zal stijgen. De goden zullen niet eerder ingrijpen totdat de boot op de berg staat en iedereen erin zit.

HOOFDSTUK 8 EA VEROORZAAKT EEN CATASTROFE.

Nu de koning is geadviseerd zijn eigendommen veilig te stellen en af te wachten tot het water stijgt, schenkt hij zijn dochter aan de oppergod Anu en volgt Ea's raad op.

Hij is trots dat zijn mooie dochter Istjar met hen opstijgt naar de hemel.

(Dat Istjar niet van Anu hield blijkt later als zij op liefdesavontuur gaat. Doordat iedereen denkt dat zij een godin is maakt zij misbruik van de situatie)

Door de grote hongersnood, de ziekten en door het vervuilde water vallen de Babyloniërs de hoogspanningsmasten en de jaknikkers aan.

De olievelden worden in brand gestoken en masten en jaknikkers worden met geweld omver getrokken.

grottekening in Valcamonica(Italië)

Het verwrongen metaal slepen zij mee om het tot zwaard of speer om te smelten.

Tijdens deze actie vallen veel doden daar er een hoge voltage op de stroomkabels staat en veel mensen in de brandende olievelden omkomen.

Nu de olievelden branden kleurt de lucht in de wijde omgeving inktzwart.

Omdat deze situatie onhoudbaar wordt en niet direct op te lossen is vertrekken de Drekkuns naar hun moederschepen.

Intussen vergaart Hammurabi zijn hebbende en houden bijeen en laat alles naar zijn klaarliggende boot verslepen. Zijn morrende familie zeult met hem mee en verklaren hem voor gek als zij de boot op een berg zien liggen.

Twee dagen erna begint het.

Vanuit de ruimtependels observeren de Drekkuns de beweging van de Egyptische legermacht. De enorme legermacht zijn inmiddels bij de benedenloop van de Eufraat en de Tigris aangekomen. Zij vestigen zich in de nabijheid van de ommuurde stad Sjurrupak om haar te veroveren. Terwijl zij druk doende zijn om hun kamp op te slaan veroorzaken de Drekkuns met een chemische reactie regen.

Het moederschip "de Fluïdiek" beschiet de breuklijn van de Arabische plaat in de Arabische zee en veroorzaakt daarmee een zeebeving.

Bakken regen valt op die plaatsen waar de vijand zich ophoudt. De regen lijkt niet te stoppen waardoor de rivieren snel buiten hun oevers treden en een uitweg zoeken zowel over land als naar de Perzische golf.

Het kolkende water dat de Egyptenaren tegemoet stroomt dwingt hen zich terug te trekken.

Veel kans is er niet want de Perzische golf is hun enige uitweg. Zij zijn als ratten in een val.

Plotseling, alsof het een wonder is trekt de zee zich terug.

De legermacht baant zich nu een weg door de drassige en rotsige drooggevalle bodem van de zee.

Zij zijn niet op de hoogte van de juist ontstane zeebeving.

In de open zee ontstaat een vloedgolf, het wordt een tsunami.

Het zeewater perst zich met kracht door de Perzische golf en verrast daar het leger.

Daaropvolgend overspoeld het water de stad Sjurrupak.

Die stad wordt door de kracht van het water finaal weggespoeld. Iedereen komt om.

Dan perst het water zowel door de rivieren als door het landschap.

Het gebied dat al blank stond door de zware regenval en door de rivieren die buiten haar oevers traden, wordt nu ook overspoeld door de zee.

Het torenhoge water verrast Babel en de wijde omgeving.

Grote stukken land raken onder water.

De akkers die nog gewassen hadden staan verdrinken in het zilte zeewater. Het water trekt niet weg in de verzadigde bodem.

Het lijkt of al het water uit de zee het land overspoeld.

Duizenden doden drijven in het water.

Verdronken vee drijft mee.

Hammurabi weet op dat moment nog niet welk tafereel zich in zijn Rijk afspeelt.

Er zal niets te oogsten zijn en zijn voedselvoorraad in de grote graanschuren was nagenoeg leeggeplunderd.

Alles is intussen overgeleverd aan het woeste water.

Mens en vee verdrinken jammerlijk.

Zijn Rijk ondergaat een vreselijke ramp.

De goden hadden gezegd dat hij rustig moest afwachten.

Zij hadden beloofd de Egyptenaren te verslaan en dat hij in de boot moest wachten totdat het water zou stijgen.

Al zijn goud en zilver, zijn schapen en ezels, zijn familie zijn veilig in de papyrusboot. Nu wacht hij rustig af wat er komen gaat.

Dat hij niet bang is komt door zijn geloof in de hemelse goden.

Een stortvloed van water baant zich een weg langs de bergenwand en reikt almaar hoger.

Plotseling zwiept de boot omhoog en wordt door het woeste water meegesleurd dat nu veel weg van een zee heeft.

Ver boven het waterpeil van de Tigris en de Eufraat, stroomt de Arabische zee met geweld door grote gebieden via Syrië de Middellandse zee in.

Als na een tijd de lucht boven Babylonië klaart Is de Hammurabi's boot op de berg Nisir aangespoeld.

(De berg Nisir ligt in het hedendaags Iraaks-Koerdistan)

Het water zakt uiteindelijk en overlevenden pakken hun dagelijks bestaan weer op.

Toch zal men nog eeuwen over deze gebeurtenis vertellen, waar en onwaarheden.

Doordat de Drekkuns een tweede catastrofe hebben veroorzaakt leidt dat ertoe dat zij zich niet weer willen mengen in aardse zaken voor het behoud van de mens en zijn planeet.

De moederschepen vertrekken naar hun eigen planeet om eeuwen later weer terug te keren.

Wat zij dan aantreffen schetst hun verbazing.

De hypermoderne ruimteschepen van een nieuwe generatie jonge Drekkuns naderen de Aarde.

De jeugdige Drekkuns ontdekken een object rond de Aarde.

Het is de "Spoetnik", het is de eerste kunstmaan die de Russen hebben gelanceerd.

Weer krijgt nieuwsgierigheid de overhand.

Het aardse volk kent dat gevoel sinds zij in ufo's geloven.

Rond 1957 zijn de ruimtependels van de Drekkuns nog met het blote oog te zien.

Jaren later weten de Drekkuns met hun ogenschijnlijke onzichtbare en geluidsloze hypermoderne pendels de aarde te bereiken.

Hoelang zal het duren voordat onze observatoren de ruimtetelescopen of satellieten hen ontdekken?

Wat dan?

Hoe zal onze wereldbevolking reageren?

EINDE.